

VIENOTĪBA TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 4:8–12, Apd 1:11, Mt 25:1–13, Ebr 9:11, 12, 2Moz 20:8–11, 1kor 15:51–54.

ATMIŅAS PANTS:

“Un nav pestīšanas nevienā citā, nedz cits vārds zem debess ir cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana” (Apd 4:12).

Septītās dienas adventisti 1888. gadā piedzīvoja intensīvu debašu periodu par dažu izšķirošu Bībeles pantu skaidrojumu. Kamēr mācītāji un draudzes vadītāji strīdējās par to, kas ir desmit rāgi Dan 7. nodaļas pravietojumā un likums Gal 3:24, daži saprata, kā viņu naidīgā attieksme citam pret citu iznīcina sadraudzību un draudzību un tādējādi sabojā draudzes vienotību un misiju.

Elena Vaita dziļi nožēloja šo lietu stāvokli un iedrošināja visus, kas bija iesaistīti šajās diskusijās, rūpīgi domāt par viņu attiecībām ar Jēzu un kā mīlestībai uz Jēzu ir jāatklājas uzvedībā, īpaši kad mēs kaut kam nepiekrītam. Viņa arī teica, ka mums nevajadzētu gaidīt, ka visi draudzē būs vienisprātis visos Bībeles pantu skaidrojumos.

Tāču viņa arī uzsvēra, ka mums vajadzētu meklēt vienotību izpratnē, kad runa ir par būtiskiem adventistu ticības pamatmācības punktiem (sk. Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors”, 28.–32. lpp.). Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažas izšķirošas Bībeles mācības, kas padara mūs par adventistiem un kas veido mūsu vienotību ticībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. novembrī.

Glābšana Jēzū

Lai gan mums kā septītās dienas adventistiem ir daudz kopīga ar citām kristīgajām organizācijām, mūsu ticības apliecība veido unikālu Bībeles patiesību sistēmu, ko nesludina neviens cits kristīgajā pasaulē. Šīs patiesības palīdz mums apzināties sevi kā Dieva gala laika atlikumu.

Izlasi Apd 4:8–12, 10:43. Kādu nozīmi Pēteris piešķir Jēzum Kristum savā izpratnē par glābšanas plānu? _____

Apustulis Pāvils iepazīstināja korintiešus ar labo vēsti, “ka Dievs Kristū pasauli samierina ar sevi” (2kor 5:19). Kristus nāve ir līdzeklis mūsu izlīgumam ar Tēvu, uzceļot tiltu pāri bezdibenim, ko ir radījis grēks un nāve. Gadsimtiem ilgi kristieši ir pārdomājuši Jēzus nāves, augšāmcelšanās un izlīguma nozīmi, ko Viņš nāca īstenot. Šis izlīguma process ir nosaukts par salīdzināšanu, kas ir stāvoklis, kurā divas puses ir saskaņā vai “kā viens”. Līdz ar to salīdzināšana norāda uz saskaņu attiecībās, un atsvešināšanās gadījumā šī saskaņa būs izlīguma rezultāts. Draudzes vienotība tādējādi ir šī izlīguma dāvana.

Ko uzskaitītie panti māca par Jēzus nāves un augšāmcelšanās nozīmi?

Rm 3:24, 25 _____

1Jņ 2:2 _____

1Jņ 4:9, 10 _____

1Pēt 2:21–24 _____

Lai gan mums ir kopīga ticība Kristus nāvei un augšāmcelšanai ar citām kristīgām organizācijām, mēs to sludinām “mūžīgā evaņģēlija” kontekstā (Atkl 14:6), kas ir daļa no Atklāsmes grāmatas 14:6–12 triju eņģeļu vēsts. Mēs kā septītās dienas adventisti uzsveram šīs vēstis, ko nedara neviena cita kristīga organizācija.

Kā tu vari mācīties visu laiku savā priekšā turēt Kristus nāves un augšāmcelšanās realitāti un cerību, ko tā piedāvā? _____

Kristus otrā nākšana

Apustuļi un pirmie kristieši uzskatīja Kristus atgriešanos kā “svētlaimīgo cerību” (Tit 2:13), un viņi sagaidīja, ka visi Rakstu pravietojumi un apsolījumi tiks piepildīti otrajā nākšanā. Septītās dienas adventisti vēl joprojām stipri turas pie šīs pārlicības. To nepārprotami apliecina mūsu nosaukums “adventisti”. Visi, kas mīl Kristu, ar nepacietību gaida dienu, kad viņi varēs vaigu vaigā vienoties sadraudzībā ar Viņu. Līdz tai dienai Kristus otrās nākšanas apsolījums uz mums kā Dieva ļaudīm atstāj vienojošu ietekmi.

Ko šie panti mums māca par Kristus nākšanas veidu? Ar ko tas atšķiras no dažiem populāriem uzskatiem par Kristus nākšanu? Apd 1:11, Mt 24:26, 27, Atkl 1:7, 1Tes 4:13–18, Atkl 19:11–16.

Bībele mums atkārtoti apliecina, ka Jēzus nāks atkal, lai paņemtu Viņa atpirktos ļaudis. Nevajadzētu prātot par to, kad tas notiks, jo Jēzus pats apliecināja: “Bet to dienu vai stundu neviens nezina – nedz eņģeļi debesīs, nedz Dēls, vienīgi Tēvs” (Mt 24:36). Mēs ne tikai nezinām, kad Kristus atgriezīsies, mums ir arī skaidri pateikts, ka mēs to nezināsim.

Savas kalpošanas beigās Jēzus stāstīja līdzību par desmit jaunavām (Mt 25:1–13), lai ilustrētu draudzes piedzīvoto, gaidot Viņa otro nākšanu. Divas jaunavu grupas aino divu veidu ticīgos, kas apliecina, ka viņi gaida Jēzu. Virspusēji skatoties, šīs abas grupas šķiet līdzīgas, bet, Jēzus nākšanai kavējoties, kļūst redzama patiesā atšķirība starp tām. Viena grupa, neskatoties uz kavēšanos, ir uzturējusi dzīvu savu ticību un atbilstoši garīgi sagatavojusies. Ar šo līdzību Jēzus vēlējas iemācīt Saviem mācekļiem, ka kristīgā pieredze nav balstīta uz emocionālu sajūsmu vai entuziasmu, bet gan uz nepārtrauktu paļaušanos uz Dieva žēlastību un neatlaidību ticībā, pat ja nav taustāmu pierādījumu Dieva apsolījumu piepildījumam. Jēzus aicina mūs vēl joprojām “būt modriem” un gataviem Viņa nākšanai jebkurā laikā.

Lai gan jau mūsu nosaukums “septītās dienas adventisti” apliecina, cik svarīga mums ir otrā nākšana, kā mēs varam personīgajā dzīvē uzturēt dzīvu otrās nākšanas realitāti? Kā mēs varam, gadiem ejot, neizdarīt kļūdas, par kurām Jēzus brīdināja līdzībā par desmit jaunavām?

Jēzus kalpošana Debesu svētnīcā

Vecajā Derībā Dievs pamācīja Mozu celt telti vai svētnīcu, kas kalpotu kā Viņa “mājoklis” šeit virs zemes (2Moz 25:8). Pateicoties kalpošanai tajā, svētnīca bija vieta, kur Israēla tautai tika mācīts glābšanas plāns. Vēlāk, ķēniņa Sālamana laikos, pārnēsājamo telti nomainīja krāšņs templis (1ķēn 5–8). Gan svētnīca, gan templis tika veidoti pēc Debesu svētnīcas parauga, “patiesajā teltī, kuru ir uzslējis Kungs, nevis kāds cilvēks” (Ebr 8:2, sk. arī 2Moz 25:9, 40).

Viscaur Bībelē tiek pieņemts, ka Debesis ir svētnīca, kas kalpo kā Dieva galvenā mītne. Zemes svētnīcas kalpošana bija “minipravietojumi” par glābšanas plānu un Jēzus kā priestera kalpošanu Debesīs.

Izlasi Ebr 8:6, 9:11, 23, 23–28 un 1Jņ 1:9–2:2. Ko šie panti mums māca par Jēzus kā priestera kalpošanu Debesīs? _____

Kopš Viņa debesbraukšanas Debesu svētnīca ir vieta, kur Kristus vada Savu priestera kalpošanu mūsu glābšanai (sk. Ebr 7:25). Tāpēc mēs tiekam iedrošināti: “Tad nu ar drošu prātu tuvosimies žēlastības tronim, lai tiktu apžēloti un saņemtu žēlastību, kas nāk kā palīdzība īstā brīdī” (Ebr 4:16).

Tāpat kā zemes svētnīcā bija divas priesteru kalpošanas fāzes – pirmā bija ikdienas kalpošana svētajā vietā un otrā reizi gadā vissvētākajā vietā – Bībele arī apraksta šīs divas Jēzus kalpošanas fāzes Debesīs. Viņa kalpošanu svētajā vietā Debesis raksturo aizlūgšana, piedošana, izlīgšana un atjaunošana. Nožēlojošajiem grēciniekiem ir tieša pieeja pie Tēva, pateicoties Jēzus starpniecībai (1Jņ 2:1). Kopš 1844. gada Jēzus kalpošana vissvētākajā vietā notiek tiesas un šķīstīšanas aspektā, kas reizi gadā tika veikta Izlīguma dienā (3Moz 16). Svētnīcas šķīstīšanas kalpošana ir balstīta arī uz Jēzus izlietajām asinīm. Salīdzināšana, kas tika veikta šajā dienā, bija kā ēna pēdējam Kristus nopelna darbam, likvidējot grēka klātbūtni un panākot pilnīgu izlīgumu Universā ar vienu saskanīgu valdību Dieva vadībā. Šī divu fāžu kalpošanas doktrīna ir unikāls adventistu devums visa glābšanas plāna izpratnē.

Sabats

Cita svarīga Bībeles mācība, kurai tic un ko pauž septītās dienas adventisti, ir septītās dienas sabats. Šī ir galvenā doktrīna, kas nes vienotību un sadraudzību mūsu vidū. Šī ir mācība, kurai sekojam mēs vienīgi, ar ļoti retiem izņēmumiem.

Sabats ir Dieva dāvana cilvēcei kopš radīšanas nedēļas (1Moz 2:1–3). Radīšanas laikā bija trīs noteikti dievišķi darbi, ko Dievs veica sabatā: (1) Viņš atpūtās sabatā, (2) Viņš svētīja šo dienu un (3) Viņš to darija svētu. Šie trīs darbi izveidoja sabatu kā Dieva īpašo dāvanu, padarot cilvēci spējīgu piedzīvot Debesu realitāti virs zemes, apstiprinot radīšanu sešās dienās. Kāds labi pazīstams rabīns Abrahāms Jošua Hešels (Abraham Joshua Heschel) nosauca sabatu par “pili laikā”, par svētu dienu, kad Dievs satiekas ar Saviem ļaudīm īpašā veidā.

Ko sekojošie panti māca par sabata nozīmi cilvēkiem? 2Moz 20:8–11, 5Moz 5:12–15, Ec 20:12, 20.

Savās ilgās sekot Jēzus paraugam (Lk 4:16) septītās dienas adventisti ievēro septītās dienas sabatu. Jēzus piedalīšanās sabata dievkalpojumos atklāj, ka Viņš apstiprināja to kā atpūtas un pielūgsmes dienu. Daži no Viņa brīnumiem tika darīti sabatā, lai mācītu mums dziedināšanas dimensiju (gan fizisko, gan garīgo), kas nāk līdž ar sabata svinēšanu (sk. Lk 13:10–17). Apustuļi un pirmie kristieši saprata, ka Jēzus nav atcēlis sabatu. Arī viņi paši to ievēroja un apmeklēja dievkalpojumu šajā dienā (Apd 13:14, 42, 44, 16:13, 17:2, 18:4).

Vēl viena skaista sabata dimensija ir šī diena kā zīme mūsu atbrīvošanai no grēka. Sabats ir piemiņa tam, ka Dievs izglāba Israēla tautu no verdzības Ēģiptē, līdž atpūtai Viņa apsolītajā Kānaānas zemē (5Moz 5:12–15). Neskatoties uz Israēla neveiksmi pilnībā ieiet šajā atpūtā atkārtotās nepaklausības un elkdievības dēļ, Dievs vēl joprojām apsola, ka “sabata miers ir saglabāts Dieva tautai” (Ebr 4:9). Visi, kas vēlas ieiet šajā atpūtā, var ieiet tajā, ticot glābšanai, ko nodrošina Jēzus. Sabata ievērošana simbolizē garīgo atpūtu Kristū un to, ka mēs ļaunajam nevis uz saviem darbiem, bet uz Viņa nopelnu, kas glābj mūs no grēka un dod mums mūžīgo dzīvību (sk. Ebr 4:10, Mt 11:28–30).

Kādos taustāmos veidos sabats ir palīdzējis jums piedzīvot vienotību un sadraudzību, ko Kristus ilgojas dot Saviem ļaudīm? _____

Nāve un augšāmcelšanās

Radot pasauli, "Dievs izveidoja no zemes pišļiem cilvēku un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvasu, un cilvēks kļuva par dzīvu būtni" (1Moz 2:7). Šis cilvēka radīšanas ziņojums atklāj, ka dzīvība nāk no Dieva. Vai nemirstība ir iekšējs šīs dzīvības aspekts? Bībele saka, ka tikai Dievs ir nemirstīgs (1Tim 6:16), nemirstība nav cilvēkiem dota piedzimstot. Pretstatā Dievam cilvēks ir mirstīgs. Raksti salīdzina mūsu dzīves ar dūmiem, "kas redzami īsu brīdi un tūlīt pat gaist" (Jēk 4:14) un nāvē mūsu dzīvība nonāk miegam līdzīgā stāvoklī, kurā nav apziņas (sk Māc 9:5, 6, 10; Ps 146:4; Ps 115:17; Jņ 11:11–15).

Lai gan cilvēki ir piedzimuši mirstīgi un pakļauti nāvei, Bībele runā par Jēzu Kristu kā par nemirstības avotu un atklāj, ka Viņš dod nemirstības un mūžīgās dzīvības apsolījumu visiem, kas tic Viņa glābšanai. "Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā" (Rm 6:23, NKJV). Jēzus "ir apstādinājis nāvi un caur evaņģēliju gaismā vedis dzīvību un neiznīcību" (2Tim 1:10). "Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība" (Jņ 3:16). Tāpēc ir cerība dzīvībai pēc nāves.

Izlasi 1kor 15:51–54 un 1Tes 4:13–18. Ko šie panti mums stāsta par dzīvi pēc nāves un kad cilvēkam tiks dota nemirstība? _____

Apustulis Pāvils skaidri pasaka, ka Dievs dod cilvēkiem nemirstību nevis nāves brīdī, bet drīzāk augšāmcelšanas brīdī, kad atskanēs pēdējā bazūne. Lai gan ticīgie saņem mūžīgās dzīvības apsolījumu brīdī, kad viņi pieņem Jēzu par savu Glābēju, nemirstība tiek dota tikai pie augšāmcelšanas. Jaunā Derība neko nesaka par ideju, ka dvēseles dodas uz Debesīm uzreiz pēc nāves. Šai mācībai saknes ir pagānismā, seno grieķu filosofijā. Tā nav atrodama ne Vecajā, ne Jaunajā Derībā.

Kā mūsu izpratne par nāvi palīdz mums vairāk novērtēt otrās nākšanas apsolījumu? Kā šis uzskats spēcīgā viedā apvieno mūs kā septītās dienas adventistus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Counsels to Writers and Editors” nodaļa “The Foundations, Pillars and Landmarks” (28.–32. lpp.). Izlasiet Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirkli “Doctrines, Importance of” (778., 779. lpp.).

Mums kā septītās dienas adventistiem ir kopīgas ticības pamatmācības ar dažām citām kristīgām organizācijām. Centrā, protams, ir uzskats par glābšanu tikai ticībā, pateicoties Jēzus salīdzinošajai un aizvietojošajai nāvei. Mēs kopā ar citiem kristiešiem uzskatām, ka mūsu taisnība ir atrodamā nevis mūsu pašu darbos, bet Kristus taisnībā, kas mums tiek piešķirta ticībā un ir nepelnīta žēlastības dāvana. Vai arī kā rakstīja Elena Vaita: “Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš tika nosodīts mūsu grēku dēļ, kuros Viņam nebija nekādas daļas, lai mēs varētu tikt taisnoti Viņa taisnībā, kurā mums nav nekādas daļas. Viņš cieta nāvi, kas bija mūsu, lai mēs varētu iegūt dzīvību, kas ir Viņa.” (“Laikmetu ilgas”, 25. lpp.) Vienlaikus, ņemot mūsu pamatmācības kā vienotu veselumu, ieradumi un dzīvesveids, kas rodas no šīs ticības, padara mūs unikālus kristīgajā pasaulē. Tā tam ir arī jābūt. Ja tas tā nav, tad kāpēc lai mēs kā septītās dienas adventisti eksistētu? Mūsu mīlestībai uz Jēzu un uz mācību, ko mēs sludinām, vajadzētu būt visspēcīgākajam vienojošajam faktoram mūsu vidū.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grāmatā “Ticība un darbi” (103. lpp.) Elena Vaita taisnošanu pielīdzina grēku piedošanai. Kā piedošana un taisnošana Kristū kļūst par pamatu mūsu sadraudzībai ar brāļiem un māsām?

2. Padomājiet par to, cik svarīgas mūsu doktrīnas ir draudzes vienotības kontekstā. Tas ir, kas ir savedis kopā miljoniem cilvēku ar tik dažādu etnisko, reliģisko, politisko un kultūras piederību, ja ne mūsu kopīgā ticības apliecība? Ko tas mums stāsta par to, cik svarīgas ir doktrīnas, nevis tikai misija un evaņģēlijs, – arī draudzes vienotības kontekstā?

3. Jau mūsu nosaukums “septītās dienas adventisti” norāda uz divām svarīgām mācībām – septītās dienas sabbatu un otro nākšanu. Viena daļa no mūsu nosaukuma norāda uz radišanu, otra – uz glābšanu. Kā šīs divas mācības ir saistītas savā starpā un kādos veidos tās kopā īsi un kodolīgi aptver būtību, kas mēs esam?

KOPSAVILKUMS:

Septītās dienas adventistiem ir daudz kopīgu pamatmācību. Dažas no tām mums ir kopīgas ar citiem kristiešiem, citas – nav. Šīs mācības kā vienots veselums veido mūsu draudzes identitāti un ir pamats mūsu vienotībai Jēzū.